

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

❖ פרשת תרומה ❖

ואמר ביהירות: להיות מעשי למוזכרת לעיני כל הקהל.

נענה אא"ז זי"ע ואמר: בא וראה כמה קשה כוחה של גיאאות, תורה שלימה ניתנה לנו כדי להסיר לב האבן ולתת לב בשר, ובאה גיאאות ובין רגע תחזור טבלה של אבן, להיות מעשיו חרותים על אבן. ודפח"ח.

חובא בהג"ה

בתולדות אדם פרשתו עמי צה

• דברי בינה •

ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר וגו', ויקחו לי תרומה. (כד יז - כה ב)
ובזה מובן סמיכת הפרשיות דלעיל, 'ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר' - 'ויקחו לי תרומה', היינו שמראה כבוד ה' המתגלה ומאיר לישראל, הוא כמו בחינת אש. כי כמו שעל ידי שמדליקין אפילו עץ קטן מאד, יכולין על ידי זה לעשות הבערה גדולה מאד וכו'. וגם על ידי התחברות ישראל זה לזה, אז אפילו עץ לה ורטוב, היינו אפילו אדם שהוא פגום בנפשו ח"ו, מכל מקום על ידי התחברות ישראל יתעלה גם כן לטוב, כמו בענין האש.
 עמוד קפא

• חלקת יהושע •

ויקחו לי תרומה.
בתנא דבי אליהו: כיון שאמרו ישראל נעשה ונשמע אמר השי"ת 'ויקחו לי תרומה'. ולהבין הענין, כי המכוון של 'ויקחו לי תרומה' הוא זיעשו לי מקדש' - לרמוז שבכל הדברים הגשמיים להכניסם להקדושה. ואיש את קדשיו, שבעניני עצמו גם כן יהיה קדושה. וזה [אבות ב א]: וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֵפֶר נִבְתָּבִין, 'וכל מעשיך, צרכיך הגשמיים, גם כן בספר נכתבים', יהיה גם כן תורה.

אגרת הקי ששלח לבני ארה"ק

לקראת יו"ד דמרו הרה"ק מפארציוא צ"ל

• תולדות אדם •

ויקחו לי תרומה. וברש"י: לי לשמו.
מעשה היה **אצל** **אא"ז** הרה"ק **מאוסטרווא** **זבוקלה"ה**, שבא לפניו עשיר אחד מתפאר במעשיו שתרם ארבע מאות רובל לבית הכנסת בעירו והתקינו לכבודו טבלה של אבן בקיר בית הכנסת. שאלו זקני הקדוש זי"ע: מה ערכה של טבלה זו ולשם מה היא נחוצה. ענה

• היהודי הקדוש •

ויקחו לי תרומה (כה ב)

פירשיו הפרשה יפרישו לי ממונם נדבה. היינו, אם יפרישו את עצמם להשם יתברך מכל תאות עולם הזה, שהעיקר הוא תאות ממון אשר מסמא עין האדם ביותר, זאת הוא בעצם הנדבה, כי מזה ראייה שנדכו לבם לעבודת הבורא יתברך, וזהו 'הפרשה יפרישו לי ממונם נדבה'. (תפארת היהודי אות צד)

עמוד עא

• דברי בינה •

שמן למאור. (כה ו)

איתא במדרש "מה השמן הזה עליון על כל המשקים, כך ישראל" וכו'. וכך לענין ההבדל, כל מה שישראל מובדלין יותר מן האומות – כך מאיר נשמתו. וזה שאנו מברכין על האור במוצאי שבת בעת ההבדלה, מפני שזה הוא האור, שנהיה מובדלים מהם. – ואז הוא גם כן זמן הכשמים, שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף. עמוד קצד

• ויאמר משה – לברטוב •

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. (כה ב)

חנני ה' בעניות דעתי:

היינו מכל מה שנתעורר בו רצון בלב לאיזה דבר, "תקחו את תרומתי", היינו יראה אם יהיה בזה העבודה שייכות להשי"ת ואז יעשנה. וזה "תקחו את תרומתי", היינו תבחרו לעשות את מה שייך "לי".

עמוד קכז

• דברי בינה •

שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקמרת הסמים. (כה ו)
וגם יש לומר "בשמים לשמן המשחה", מי שנותן לו השם יתברך גדולה והתמנות, יהיה משתמש בה רק לטובת הנשמה, שתהיה הנשמה נהנית מזה, לא הגוף. ועל ידי זה "יעשו לי מקדש", שיהיו בעצמם המקדש.

עמוד קצד

• מבשר טוב •

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. (כה ח)
עיקר מטרתו ויסודו של המשכן הוא "יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". ומפורש בפסוק שיסוד המשכן הוא, 'ושכנתי בתוכם' – בתוך בני ישראל. כי המשכן מצד עצמו אין בו השראת השכינה כלל, ורק כשהוא בתוך בני ישראל יש בו קדושה והשראת השכינה, ועיקר רצון השי"ת הוא לשכון בתוך בני ישראל, וזה נעשה באמצעות

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף וגו'. (כה ג)
דהיינו, ככל הגשמייות הנמצאת בעולם תמצא רק את כבוד אלקותו יתברך שמו.

עמוד קטב

• תולדות אדם •

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. (כה ח)
ידוע שעיקר משכן ה' הוא (תהלים עה ס)
 "אוהל שכן באדם", בחינת "ושכנתי
 בתוכם". בלב כל אחד ואחד מישראל, היינו,
 שיטע האדם בלבו אחדותו יתברך שמו, וכל
 מעשיו יהיו רק מה שנוגע לכבודו יתברך
 שמו. וכמו שאנו אומרים 'אשרינו מה טוב
 חלקינו וכו', אשרינו שאנו משכימים
 ומעריבים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות
 ומייחדים את שמך פעמים באהבה' וכו'.

וזאת הוא עיקר משכן ה'. וכעת גם כן יש
 בחינת משכן וכליו ככל איש ואיש
 מישראל. והורבן המשכן בא לאדם מחמת
 קלקול הדעת רח"ל. ועיקר הדעת הוא "ד"ה
 א, כה ט] "דע את אלקי אביך וכו'". וכשאדם
 מקלקל הידיעה הזאת, ממילא נחסר לו
 בחינת המשכן, היינו "אהל שיכן באדם",
 וממילא נחסר לו ידיעת החסרון גם כן, ואינו
 מרגיש כלל בחסרונו, מחמת שעומד בחסרון
 עיקר הדעת. ואז ממילא בא חורבן למשכן
 דלמטה גם כן. כי משכן דלמטה הוא רמוז
 למשכן דלמעלה, ששם הוא עיקר המשכן,
 היינו האוהל שיכן באדם, וכשנחסר העיקר
 ממילא נחסר הטפל.

פרשת פקודי עמי קו

• ארון עדות •

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. (כה ח)
 כל ביהכנס' וביהמ"ד הוא מקדש בתנאי
 שיעשו אותו בתורה ותפלה
כבר הערנו שהיה ראוי לומר 'ושכנתי
 בתוכו' כי מקדש לשון יחיד הוא.
 ונראה שבא לרבות בתי כנסיות ובתי

המשכן וקדושתו. וכמו שכתבו האלשיך
 והשל"ה לפרש את מה שנאמר "ושכנתי
 בתוכם", ולא ושכנתי בתוכו, היינו כמשכן.
 אלא "בתוכם" הווננה בתוך בני ישראל,
 שבאמצעות המשכן ישכין הקדוש ברוך הוא
 שכירתו בתוך כל אחד ואחד מבני ישראל.

ובעת שהקדוש ברוך הוא התאוה לשכון
 בתחתונים והשרה את שכירתו
 בבית המקדש, נעשה יותר בנקל שתשרה
 שכירה בתוך כל אחד מישראל. ובעת שהיו
 ישראל עולים לרגל, והיו רואים את גודל
 השראת השכינה, היו מתעוררים והיו זוכים
 לקבל השראת השכינה שבתוך ליבם.

ואמרו בגמרא יומא [נז] "השוכן אתם בתוך
 טומאתם [ויקרא טז מז], אפילו בשעת
 שהן טמאים שכירה עמהם. אמר ליה ההוא
 צדוקי לרבי חנינא: השתא ברי טמאים אתון,
 דכתיב [איכה א ט] 'טומאתה בשוליה'. אמר
 ליה: תא חזי מה כתיב בהו, 'השוכן אתם
 בתוך טומאתם', אפילו בזמן שהן טמאין
 שכירה שרויה ביניהן".

ובזה מלמדים אותנו חז"ל להדיא, שאף
 בזמן הגלות, שחרב בית המקדש,
 עדיין שכירה עימהן. דאף שחרב הבית, מכל
 מקום יסוד הרצון וסיבת תכלית בנין בית
 המקדש, שהיא כאמור על מנת שתשרה
 שכירתו יתברך בתוך בני ישראל. דבר זה
 עדיין קיים ונמצא גם עתה. ובכל מקום
 שגלו, אף שם בתוך הגלות מתקיים בהם
 מאמר ה' "ושכנתי בתוכם".

נצחיות המקדש פ"ו

יעיין שם בהרחבה האיד בזמנינו שייך כל
 ענייני בית המקדש

ידי 'זהב טהור' - "נשאת ונתת
באמונה" [שבת לא:].

דף מ.

• דבדי בינה •

והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים
בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש

ונוכל אל אחיו. (כה כ)

לרמוז בזה, דהנה אמרו חז"ל,
שהכרובים דמות פרצוף תינוק היה להם. וזה
שתרגם אונקלוס על זה: "כרכיא". [וכו'].

והענין הוא, כי בחינת 'הכרובים' רמוז על
בחינת הכסחוק, אשר צריך כל איש ישראל
לכטוח באמת בהשם יתברך והשגחתו עליו.

וכה שלימות הכסחוק, רמוז בבחינת תינוק.
וכמו שכתוב "נפשי כגמול עלי אמו

כגמול עלי נפשי". שהתינוק, אין לו שום
חיות, רק ממה שיונק משדי אמו. כמו כן
צריך האדם להאמין באמת, שאין לו שום
דבר ושום חיות מצד מעשיו כלל - רק ממה
שהשם יתברך ברוב רחמיו משפיע אליו.
ובזה יוכל האדם לעורר השפע העליונה,
ולחמשיך רחמים רבים משפע העליונה.

וזה "והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה",
היינו: שכאשר יהיה האדם בבחינת

כרובים, שהוא דמות פרצוף תינוק היונק
משדי אמו - שאין לו שום חיות בעולם, כי
אם מה שאמו משפעת לו - אזי יוכל
לחמשיך מלמעלה השפע העליונה.

עמוד קצז

מדרשות, שגם הם קרוין מקדש, כמאמר
הגמרא 'ואחי להם למקדש מעט' אלו בתי
כנסיות ובתי מדרשות. וכו'.

אולם לא בבנין לבד תליא, אלא שיקדשו
אותם בעבודת ד', שהוא העיקר.

וזהו 'ועשו לי מקדש' - שיעשו בתי כנסיות
ובתי מדרשות שלהם בחינת מקדש על ידי
תורה ותפלה, ואז 'ושכנתי בתוכם'.

עמוד קלט

• תולדות אדם •

מבית ומבחוץ תצפנו. (כה יא)

ודרשו רבותינו ז"ל כיומא דף עב: "מכאן,
שכל תלמיד חכם שאין תוכו כבוד,
אינו תלמיד חכם". וקשה לפי זה, מפני מה
היה הארון באמצעו של עין.

אך התורה הורה לנו בזה, שאף על פי
שהתלמיד חכם מרגיש בעצמו שכבוד
ה' זורח עליו בתוכו בפנימיותו. ומבחוץ, גם
כן יש לו כבוד, מבני אדם הנוהגים בו כבוד
- הרי יש לו כבוד מבפנים ומבחוץ. מכל
מקום ידע בעצמו, שהוא רק עין יבש, ורק
שהשם יתברך רצונו להזריח כבודו במקום
הזה, לא מצד האדם בעצמו. משום הכי היה
הארון באמצעו של עין, ומבית ומבחוץ היה
של זהב, להורות לנו דבר זה.

עמוד צה

• חלקת יהושע •

ועשית כפרת זהב טהור. (כה יז)

ועשית כפרת זהב טהור, עיקר 'כפרה' על